

DIËS-NUMMER.

STUDENTEN WEEKBLAD

12^e Jaargang.

No. 22.

HOOFDREDACTEUR: J. E. A. DE VOGEL.
REDACTEUREN: H. G. NOLEN, H. TH. BAART DE LA FAILLE,
C. A. PIEK, C. TELLEGEN, B. STEPHAN.
VAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: J. C. M. WIJSMAN.

Vrijdag

18 Maart '10.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.

De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagnmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: v. Leeuwenhoeksingel 17.

1848. — 22 Maart — 1910.

Inhoud.

62e Diës van het Delftsch Studentencorps.
 Rede, gehouden door den President van het D. S. C., den heer
 A. H. Sweys, bij gelegenheid van den 62en Diës Natalis.
 Piano-orgel, door B.
 Regendag, door B.
 Verlangen, door B.
 Nog eens causerie, door Ernst Hymans.
 Causerietjes, door W. R.
 Soc. Dem. Studentenclub.
 Laatste voordracht van Ds. Obbink, door H. S.
 Samenlevingsleer. 6e voordracht. (Vervolg).
 Bibliotheek der S. P. — Nieuw aangeschafte boeken.
 Technische Hoogeschool.
 Studiebelangen.
 Ontvangen boeken.
 Correspondentie.
 Berichten en mededeelingen.
 Agenda.

62e Diës van het Delftsch Studentén-Corps.

Weer is de gewichtige dag daar, dat het Corps een nieuw levensjaar ingaat.

Wij willen nu niet nagaan al hetgeen het afgelopen jaar ons gebracht heeft. In vele opzichten is het een rustig jaar geweest, in andere is er veel leven en veel verandering te bespeuren geweest. Of het afgelopen jaar ons gebracht heeft in de goede richting, daarover kunnen wij nu moeilijk oordelen, de toekomst moet het ons leren. Het jaar ligt nu achter ons, met zijn reeks feiten en gebeurtenissen, wij kunnen niets meer daaraan veranderen, maar voor ons ligt een nieuw tijdperk dat wij zullen kunnen vormen zoals wij willen en wij zullen gemeenschappelijk trachten het zo schoon en zo krachtig mogelijk te maken.

Verleden jaar hebben wij een groot moment doorleefd op het Prinsenhof, in een ogenblik allen bezielde van het fiere, sterke bewustzijn, zonen van een volk te zijn, verbonden met onze stamgenoten tot eeuwen geleden door ons vorstenhuis; moge deze diës meer dan ooit ons doen leven in een gevoel van gemeenschappelijk jong te zijn, van te zamen te vormen één corps van studenten!

R E D E

UITGESPROKEN DOOR DEN

President van den Senaat van het Delftsch
Studentencorps,

den Heer A. H. SWEYS,

BIJ GELEGENHEID VAN DEN

62sten **DIËS NATALIS**,

op Vrijdag 18 Maart 1910.

Mijne Heeren,

Leden van het Delftsch Studentencorps!

Nog onder den indruk van het zoo plechtige gezang, waarmee gij gemeend hebt Uwe gevoelens bij het aanbreken van onzen Nieuwjaarsdag te kunnen vertolken, vraag ik eenige oogenblikken Uw aandacht om nog een laatsten terugblik te slaan op het afgelopen jaar, dat thans in zijn onveranderlijkheid achter ons ligt.

Belangrijk is dit oogenblik voor het corps, omdat het ons de gelegenheid geeft om na te gaan hoe de geleidelijke metamorphose, waaraan onze gemeenschap in den loop van haar 62-jarig bestaan onderhevig was, ook niet heeft nagelaten gedurende het laatste jaar eenige veranderingen, zij het dan ook slechts nuances, in zijn innerlijk en uiterlijk leven te brengen.

Belangrijk is dit moment ook voor ons allen, omdat ook wij weder een jaar van onzen studententijd doorleefd hebben.

En mocht het afgelopen jaar velen Uwer tegenslagen gebracht hebben, dan nog behoeft gij niet neerslachtig neer te zitten, treurende over vervlogen illusies. Ziet, een nieuw jaar ligt voor U, ongerept als een blank vel papier! Aan U de taak dit met vaste hand te beschrijven, aan U om dusdanig Uw leven in te richten, dat gij zooveel mogelijk als mensch en als corpslid aan Uw ideaal zult beantwoorden.

Een schilder zal bij het scheppen van een beeltenis zich vaak bedienen van grooter lichteffecten, van heviger kleurcontrasten dan de werkelijkheid hem biedt. Zijn werk zal bij een kunstvaardig aanbrengen hiervan eerder winnen dan verliezen: de indruk die het op den beschouwer maakt zal verscherpt worden, terwijl de gelijkenis ongeschaad behoeft te blijven. Als ik U echter zal trachten te schilderen wat het D. S. C. was gedurende het laatste jaar, hoe het zoowel naar binnen als naar buiten in menig opzicht zijn ouden roem waardig bleef, dan zal ik mij niet van een dergelijke contrastwerking mogen bedienen, omdat ik het onpartijdige standpunt, waarop ik mij zal trachten te plaatsen, zoo min mogelijk wil verlaten. Want de kans zou te groot zijn, dat ik door dergelijke tegenstellingen, door het overdrijven van het goede of het kwade in ons Corps, om zoodoende den toestand scherper te kenschetsen, mijn doel om U een zuiver beeld van onze Corporatie te geven, voorbij zou loopen.

Deze dag is zeker allereerst een feestdag en vreugde moet er in ons zijn over het vele schoons, dat het afgelopen jaar ons gaf, over het vele dat het komende ons nog kan brengen. Toch wil ik niet nalaten een enkele wonde plek in onze samenleving aan te raken, omdat een negeeren ervan zou kunnen opgevat worden als het sanctionneeren van verkeerde toestanden. En te ontkennen valt het niet, dat veel, wat niet behoorde te zijn, gehandhaafd blijft door te groote lauwheid der menigte. Laten we trachten te behouden onze eerbiedwaardige mores, maar laten we over boord gooien, wat zijn tijd gehad heeft. Ook voor onze studentenmaatschappij gelden de woorden van Potgieter:

„Slechts vernieuwing kan behouden
Achter raakt, wat stil blijft staan”.

Er is een tijd geweest, dat ons Corps een bepaalde politieke richting was toegedaan en al acht ik het ook ongewenscht, dat het Corps als zoodanig ooit weer een dergelijke periode zou doormaken, toch geloof ik, dat de thans heerschende toestand van onverschilligheid op het punt van sociale vraagstukken evenmin verblijvend is.

Geen studie die zoozeer de verplichting meebrengt zich in te leven in de geweldige maatschappelijke stroomingen die thans de wereld in beroering brengen als juist die voor ingenieur, want willen we later niet alleen zijn menschen, die door een zeker quantum technische wetenschap in staat zijn een werk te leiden, maar willen we tevens trachten te worden de geestelijke leiders der arbeidersklasse dan zullen we onze gedachten zich ook in die richting moeten laten bewegen. In plaats van buiten den gedachtenkring der arbeiders te staan zal de ingenieur zich een inzicht moeten vormen van wat er goed of verkeerd is in de denkbeelden zijner ondergeschikten, want alleen dan zal hij kunnen worden een leider in den vollen zin des woords.

Eerst de praktijk zal ons in staat stellen een juist oordeel te vellen over de sociale verhoudingen, maar reeds als student mogen wij de gelegenheid ons als maatschappelijk mensch te ontwikkelen niet ongebruikt laten voorbijgaan.

Gaan wij na hoe in den loop der tijden de verhouding van den student tot de groote maatschappij was, dan zien wij het volgende: eerst staat hij er geheel buiten, is hierop zelfs trotsch. Omgekeerd wordt hij ook als iets heel bijzonders en aparts beschouwd, de grootste buitensporigheden worden hem met een welwillend lachje vergeven. Met het zich-bewust-worden der lagere klassen komt hierin verandering. Meer verlichte denkbeelden vinden overal ingang en als gevolg is het met het halfgodendom gedaan.

In Delft volgt nu een tijd van bijna ziekelijke strijd: verwoed staan de partijen tegenover elkaar, verschil van meening staat gelijk met antipathie. Een zoo ongewone toestand kan onmogelijk lang duren. Na verloop van eenige jaren bedaren de gemoederen en een zekere onverschilligheid doet weer zijn intrede. En thans staan wij aan den aanvang van een derde stadium in de geschiedenis van ons D. S. C., dat ongetwijfeld van groot belang kan worden.

Zoo zie ik dan komen een tijd waarin de student tijdens zijn voorbereiding tot wetenschappelijke ontwikkeling zich ook door rustige studie zal voorbereiden als lid der maatschappij.

Gelegenheid tot gedachtenwrijving zal in overvloed bestaan, zonder dat deze behoeft te onttaarden in strijd, ontstaan door onvoldoende appreciatie van elkanders gedachtengang. Ongewenscht acht ik het echter, dat ieder zijn denkbeelden of denkbeeldjes direct voor publicatie geschikt zou achten. Een dergelijke overvloed van eenzijdige lectuur, maar al te vaak uiting gevend aan onrijpe gedachten, lijkt mij allerm minst een middel om de belangstelling op te wekken.

Onvermijdelijk zal op den duur ook de inwendige inrichting van ons Corps den invloed ondervinden van de stroomingen, die ik verwacht dat komende zijn.

Velen zullen dit nieuwe tijdperk niet met vreugde begroeten, omdat zij vreezen, dat veel, van wat ons thans dierbaar en onmisbaar lijkt, zal verdwijnen. Het valt niet te ontkennen dat hierin veel waars is, maar het blijft een open vraag of voor hetgeen heen gaat niet andere dingen in de plaats zullen komen, waarvan we nu nog niet de waarde kunnen bepalen, maar die niet na zullen laten aan het studentenleven een grootere en diepere beteekenis te geven.

Als ik zoo breed heb uitgeweid over hetgeen ik meen dat omgaat in het gedachtenleven der studenten, dan is het, omdat ik hierin voor een groot deel de verklaring zie van het feit, dat het gezelligheidsleven niet meer zulk een groote vlucht neemt als vroeger. Niet somber behoeven wij echter in dit opzicht de toekomst tegemoet te zien, want steeds zal er in ons Corps levenskracht genoeg zijn om onze feesten schoon en enthousiast te doen zijn.

En mocht de wijze waarop men aan zijn levensvreugd uiting geeft misschien veranderen, toch zal ten allen tijde in ons Corps een kern aanwezig zijn, waar kracht genoeg van uitgaat om er zorg voor te dragen dat geen zwaar-moedige glimlach den mond onzer Corpsmaagd gaat plooiën.

Maar vóór alles zou ik dezen wensch in vervulling willen zien gaan: dat zij, die den eernaam van lid van het D. S. C. willen dragen ook zullen beseffen plichten tegenover hun Corps te hebben. Want in de toekomst zullen we onze kracht moeten zoeken in groter eenheid, dan thans het geval is. En als ik soms zie hoe een soort klassestrijd zich ook in ons midden doet gevoelen, dan zou ik hun, die hiervan de oorzaak zijn willen toeroepen: plaats u boven kleingeestige vooroordeelen, laat ons één zijn en daardoor sterk!

Alvorens in uw herinnering de feiten terug te roepen, waardoor het 62ste levensjaar van ons Corps zich onderscheidde, wil ik u de namen noemen van hen, die ons gedurende het corpsjaar ontvielen.

Der jeugd is de gedachte aan den dood zoo weinig eigen, dat het ons nooit nalaat te treffen, wanneer wij hooren, dat een jong leven uit ons midden is weggenomen.

Gedurende de Kerstvacantie bereikte ons het bericht van het overlijden van J. Simons en F. I. H. M. Pauwen.

Nog kort geleden werd ons Corps wederom in den rouw gedompeld door het overlijden van den heer F. M. de Vries van Heyst, in leven Burgemeester van Delft en Curator der Technische Hoogeschool. In hem hebben wij een man verloren aan wien wij veel te danken hebben, die gedurende het 38-tal jaren, dat hij aan het hoofd dezer gemeente stond, getoond heeft den studenten een warm hart toe te dragen.

Zij rusten in vrede.

Reeds tijdens de vorige Diësviering was een zekere spanning onder de Corpsleden merkbaar, die zich uitte door het gloedvol zingen van Vaderlandsche liederen. Gedurende de daarop volgende maand nam deze spanning steeds toe en toen den 30sten April de kanonschoten verkondigden, dat een koningskind geboren was, toen brak er een feestvreugde onder ons los, zoo spontaan en echt-gemeend als ik mij niet herinner ooit meegemaakt te hebben. Geen naderende examens bleken in staat het enthousiasme te blussen, drie dagen lang moest er gefeest worden, voordat de gemoederen weer tot rust kwamen. Dat de eerewacht bij gelegenheid der doopplechtigheid niet door kon gaan, dat de gecostumeerde kroegjool geen volkomen succes was, ik acht het van weinig belang, want reeds was gebleken hoe de gevoelens der studenten voor ons vorstenhuis waren.

Toen de examentijd met zijn wel en wee doorstaan was brak de vacantie aan en daarmede tevens de Delftsche zomerslaap. Ik wil nog memoreeren de Lustrumweek te Groningen. Deze stad ziet gewoonlijk door zijn geïsoleerde

ligging slechts zelden vreemde, bezoekers binnen zijn muren en deze gelegenheid werd dan ook door velen onzer aangegrepen om de tocht naar het hooge Noorden te ondernemen. En niet te vergeefs, want steeds zullen wij de meest aangename herinnering bewaren van deze goed geslaagde feesten.

De groentijd is reeds het onderwerp geweest van zooveel geschrijf, van zoovele gesprekken, dat het moeilijk lijkt, hierover nog iets nieuws te zeggen. Toch wil ik dit oogenblik niet ongebruikt laten voorbijgaan, daar het de laatste maal vóór den komenden groentijd is, dat ik een waarschuwend woord tot U allen kan richten. Want begrijpt het wel, dat het van het allergrootste belang is, dat geen nieuwe ongelukken aanleiding zullen zijn den Delftschen groentijd hoe ongemotiveerd dan ook, een slechten naam te geven. Vooral gij, eerstejaars, weest hiervan doordrongen en vat het U gegeven recht tot ontgroening der Candidaat-leden niet op als een gelegenheid U te wreken over de vaak onheusche bejegening, die U dan een jaar geleden ten deel viel. En mochten Uw paedagogische talenten een enkel maal te kort schieten, gaat er dan niet toe over Uw overwicht te toonen door eenige krachtprestaties ten koste van het groen. Ook gij draagt mede de verantwoordelijkheid voor de ernstige gevolgen, die eventueele incidenten voor ons Corps kunnen hebben.

De Almanak verscheen vóór de Kerstvacantie en als steeds hebben we ons papieren kindje met belangstelling begroet. Het mengelwerk stond niet op een erg hoog peil, de teekeningen waren echter van zoo goede kwaliteit, dat het een genoegen was het boek door te bladeren.

In Januari trokken de feesten door de Antwerpsche studenten gegeven, vele Noord-Nederlanders tot zich. Men heeft er den Senaat een verwijt van gemaakt het Corps bij die gelegenheid niet te hebben vertegenwoordigd. Hun die hierin gezocht hebben een uiting van antipathie tegenover onze zuidelijke broeders, wil ik hierbij verklaren, dat voornamelijk de overweging, dat de Vlaamsche beweging ook van staatkundige beteekenis is, ons tot ons besluit heeft gebracht. Het Corps toch wil geen staatkundig standpunt innemen, reeds meerdere malen in de loop der jaren is dit verlangen door een Corpsvergadering uitgesproken. Veeleer lag het op den weg van het Algemeen Nederlandsch Verbond in Antwerpen onze belangen te verdedigen. Met genoegen hebben wij dan ook geconstateerd, dat het Congres zich in die richting heeft uitgesproken, dat als gevolg een Delftsche Afdeeling in staat van wording is.

Een maand geleden werden de wetswijzigingen betreffende de Lustrumviering in tweede lezing goedgekeurd en al is het niet waarschijnlijk, dat als gevolg hiervan de komende Lustra ook financieel een vlekkeloos verloop zullen hebben, toch zal dit zeer zeker niet de schuld zijn van de Commissie van voorbereiding die haar taak zoo uiterst conciëntieus heeft opgevat.

Laten wij de verschillende Corpsverenigingen de revue passeeren, dan zijn er daaronder, waarop wij met rede trotsch zijn, die door hun prestaties er veel toe bijgedragen hebben den roem van ons Corps te verhoogen. Maar ook zien wij verenigingen, die slechts met moeite hun lijdend bestaan voortslepen en alleen door een soort kunstmatige voeding hun levensduur rekken. Maar laat ik er toe overgaan de voornaamste feiten aan te stippen, waardoor het verenigingsleven zich geuit heeft.

Onze Sociëteit Phoenix heeft een alleszins bevredigend jaar achter zich. Zeldzaam waren weliswaar de dagen, dat de bestuurders zich met een tevreden lachje in de volle zalen konden bewegen, maar daar staat tegenover, dat de Sociëteit hoe langer hoe meer de plaats wordt, waar men zijn clubfeesten gaat vieren. Verheugend was het, dat vóór de Kerstvacantie het dispuut slechts zelden vrij was. Dat het bestuur zijn taak als wetgevend lichaam niet als een sinecure opvat moge blijken uit het feit, dat meerdere belangrijke wijzigingen een herdruk der Phoenixwet noodzakelijk maakten.

Laga heeft ons op de Varsity teleurgesteld. Ook de verdere verrichtingen bleven beneden de verwachtingen, totdat op de wedstrijden van de Koninklijke de Oude Acht door een schitterende overwinning den Koninginneprijs binnen Delft bracht. Dit is echter de eenigste zege die te vermelden valt. Van harte hopen wij, dat de Delftsche roeiers gedurende het komende seizoen het trotsche Laga-lied in daden zullen weten om te zetten.

Apollo vierde haar 12de lustrum met een luisterrijk tweedaagsch muzieksfeest, waaruit duidelijk bleek, dat deze Vereeniging nog steeds onder de eersten in het Corps gerangschikt dient te worden.

Vrije Studie trachtte een veelal verwaarloosd punt in onze opvoeding te corrigeren door een reeks lezingen over de Grieksche oudheid, die zich mocht verheugen in groote belangstelling van het publiek.

Ook Debating heeft een zeer actief jaar achter zich, over de meest uiteenlopende onderwerpen werd gesproken en gedebatteerd. Zelfs waagde een der leden zich aan het verdedigen van stellingen, een voorbeeld, dat zeer zeker navolging verdient.

Voor twee jaar werd de oprichting der Sportvereeniging met groote vreugde begroet. Het valt echter niet te ontkennen, dat het bezoek aan het sportveld veel te wenschen overlaat. Vooral Voetbal en Hockey lijdten hieronder, zeldzaam waren de dagen, dat er eenig vertier was bij het laantje van Vollerling. De Tennisclub beantwoordt meer aan zijn doel: van April tot November werd er vrij geregeld gespeeld, de onderlinge wedstrijden hadden een geanimeerd verloop.

Met vreugde zullen wij steeds onder ons zien een groep personen, die te midden dezer ernstige tijden nog in staat zijn den zonnigen kant der dingen in te zien. Gij zult begrepen hebben, dat ik doel op I. G. O. V. Ik vraag mij echter af, of het jaarlijksch weerkerend aanbieden van een strijke op den Kroegdiës het voortbestaan van I. G. O. V. als Corpsvereeniging wettigt, of het niet beter ware haar onder te brengen bij de Gezelschappen. Het regelen der feesten op onze Sociëteit zou dan in handen te leggen zijn van een Commissie, bestaande uit de praesides der colleges, die hiervoor in aanmerking komen. Een dergelijk systeem wordt reeds elders met succes toegepast.

Odin en Tooneel gaven beiden een uitvoering die getuigenis aflegde van de animo en het kunnen harer leden.

Amateur-Photografen gaf blijk van activiteit door het organiseeren eener tentoonstelling, terwijl de Schaakvereeniging hare tegenstanders met afwisselend geluk bestreed.

Daar ijs en weder zich niet in dienst stelde der IJclub was deze tot rust gedwongen, en ook de andere, nog niet genoemde Vereenigingen gaven geen bijzonder teeken van leven.

Zoo is dan het verleden herdacht en van geen te sombere kleuren behoefde ik mij te bedienen om den toestand te schetsen. Want al is er veel waarin wij verandering zouden wenschen, toch blijft er genoeg over, dat ons trotsch doet zijn deel uit te maken van ons Corps.

Van het allergrootste belang acht ik het echter, dat ons Corps niet slechts een honderdtal actieve leden zal tellen, maar dat een grooter gemeenschapsgevoel onder ons zal ontstaan en ieder, die daartoe in staat is, zijn krachten aan het Corps zal doen geven. Want eerst dan zal het aan zijn doel gaan beantwoorden n.l.: te zijn de band tusschen de Delftsche studenten.

Mijne Heeren.

Met belangstelling volgen wij den koers, waarin de veranderde windrichting ons Corpsschip zal sturen. Maar wij doen dit tevens met vertrouwen, wetende, dat het niet zal wankelen, maar bewust zijn weg zal vinden. Want krachtig kan en zal ons Corps zijn.

Hun, die met mij dit vertrouwen deelen stel ik voor dezen dronk te wijden aan ons geliefd Corps, dat het moge groeien en bloeien tot in lengte van dagen!

Piano-orgel.

De man diep in z'n kraag,
Druipnat de slappe hoed;
De vrouw met centenbak
En 't hel, gerafeld goed;
Kil onder 't glimmend zeil,
In mandenwieg voórop
Doodstil het bleeke kind,
Bij 't ram'lend klankgeklop.

Delft '09.

B.

Regendag.

De helft van 't hooge raam zijn grauwe winterboomen,
Die dicht opeen der bergen zacht verglijden sieren;
Het bovendeele is 't vale grijze zwerk van loomen
Gang, — vèr zie 'k nu en dan een zwarte vogel zwieren.

En als ik tuur, scherp in der takken warrig lijnen,
Speur 'k vóór 't schamel naakt het trieste ongeweven kleed
Van rechte overteere draden, spinrag fijne,
Waardoor ik àl m'n Lentedroomen dezen dag vergeet.

B.

Verlangen.

Gekomen is in onbestemde zangen
Wat mij zoo licht en juichend verder voert,
Het wonderrijk en overteer verlangen,
Dat heel mijn wezen diep en blij ontroert.

Ik hoor het in der hooge boomen ruischen,
Van 't wuivend riet glijd 't over wijde plas,
Breed rijst het uit der branding zang'rig bruischen
't Kuste m'n mond toen ik in droomen was.

B.

Nog eens Causerie.

Meneer J. „ik veracht U van ganscher harte”.

Niet om de qualiteit van Uw geschrijf. Want ik heb geen lust uit te leggen waarom een tooneelstuk niet op een lentetraan lijkt en een mislukte beschrijving van engagementsintimiteit niet op een argument tegen socialisme. Ook wil ik u desnoods in het geloof laten dat een komeetstaart uit bollen vaste stof bestaat en dat een vloed niet mikken kan.

Maar wel heeft mij de inhoud van uw artikel genoeg geprikkeld tot verontwaardiging om voor mij zelf en anderen zwart op wit te willen constateeren, hóézeer ik niet ben als gij.

„Mann soll den Teufel nicht an der Wand malen”. Neen, in 't algemeen niet, maar als hij met schijnheiligh snuit wegkruipt in een hoekje om vandaar het goede stiekum beentje te lichten is het een nuttig werk hem te portretteeren — en dan liefst met stevige klem op zijn duivel-eigenschappen.

Dat het artikel van den heer J. wel voor een dergelijk onderzoek in aanmerking komt zal de nauwkeurige lezer toegeven.

Immers inplaats van ronduit te zeggen dat hij wil „eten en drinken en van tijd tot tijd eens loeien” praat hij zijn laksheid mooi door quasi superioriteit tegenover de menschen die wat enthousiasme hebben willen enten op zijn Jansalie huid.

Debatten als de gevoerde naar aanleiding van „Sprookje” verklaart hij kort en bondig „zonder diepte” vindt echter noodig te laten zien wat voor debat hij dan wel diep vindt.

Waar er een groep menschen, trachtend wantoestanden te verbeteren, een enquête houdt, vindt hij zijn antwoord zóó wereldomverwerpend en alomvattend . . . dat-ie maar niet antwoordt en S. W.-lezers verveelt met twee alinea's zouteloze oppervlakteberekening die door het offer van een velletje van zijn postpapier overbodig zou zijn geworden.

Nog eens, ik kan in Causerie niets zien als verbloemde laksheid.

En dat de heer J. ons als surrogaat voor de goede dingen, die hij tracht af te takelen, wat gebazel over bloemen, jeugd en lente wil doen slikken maakt zijn zaak eer slechter dan beter. Want jeugd is niet alleen te vinden in Couperus' ziekelijke boudoir-scènetjes, of in een soort ascetisch zich afkeeren van de werkelijkheid naar wat hij belieft te noemen „natuur”.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 18 MAART 1910. No. 22.

Wij, de menschen voor wier redeneeringen de heer J. zoo bang is, vinden bloemen even mooi als hij, genieten óók van de lente. Maar geen van ons kan inzien waarom dat begripen uitsluiten zou de zucht om actief te zijn in het leven.

En daarom meneer J. werp ik bij dezen het verwijt van uw roep „Jeugd!” terug op uzelf! Indien ge waarlijk jong waart, waarlijk de lente begreep, zou uw jeugd rondkijken in de heele wereld, zien dat juist de natuur — die zich uit in het dagelijksch leven zoogoed als in de plantenwereld — een streven ligt om juist op de schouders van die jeugd te leggen het schoonste deel der menschheid taak, de drang naar vooruitgang.

Wie jong is voelt in zich een zóó snel groeien dat hij zich bewust wordt van zijn vooruitgang.

En juist dat besef drijft hem nog meer voort tot het centrum van zijn leven, is één juichende behoefte om zich vol uit te leven „de mordre à la vie à pleines dents!”

Daarom: nu is het dan mij U toe te roepen, wordt jong, pakt aan van het leven wat ge grijpen kunt!

Laat Uw hoogste trachten zijn mensch te worden.

ERNST HYMANS.

Causerietjes!

'k Lap ze an me laars meneer!

En 'k loop ze der af vóór je 't weet! Net gelijk waarover. Je bent zoo'n beetje up to date, dá's dan vanzelf; en dan je gevoel en je humor, zie-je, dat komt der allemaal in. 'n Tikkie verontwaardiging als 'n peperkorreltje! En 'n waassie verachting! Mot je voor op je teenen gaan staan! Mot je ook nog 'n traan wegpinken. Maar die laat je an je pink hangen, dá-zem kunnen zien? Anders ká-jem wel weglate.

Mot je lentetranen nemen en gewone in je stem. Bij Bruigom zitte ze nog op de blommen, op schoonen lentesmorgen. Dá's nieuw, die laatste uitdrukking! Lekker hé! Smeig, man, dat glijdt. God, der is geen bal an, as je maar gevoel hebt. Krijg je in 't veld, in de vrije natuur, kerel!

'k Heb 'n bloemetje geplukt al op die hei! enne
Nou ben 'k socialist.

Of had U niet gekeken!

Dá's nogal wieses, hè, dat je dan zoo socialist ben. Van zelf!

Nou! En dan dat verdomde gokken. Mot je laten man. Zonder flauwe kul, hoor, dá's de pest voor de blommen. Zoo van tijd tot tijd 'n beetje à la Hausse op de beurs, maar daar wor je ook geel van!

Enne

Waar was ik ook weer? O ja, bij de koeien. Alles toch maar natuur, hé! Die spelen nou 't volgend jaar ook al kruis of munt.

Nou, en dan nog 'n jonge vrouw, die hoort-er ook al bij, as de blàren an de boomen kommen. Die mot je in je koozerietje nooit vergeten, want dá's 't neusje, zie je! Dá's jè fijne, man! As je die goed uitspeelt, ká-je der plezier van hebbe.

'n Paar rauwe kelen en stinkende rook als apotheose; dá's dan zooveel als: „capital and labour”, zie je!

Dá's alles. Dá's je stof en je stijl en je gevoel en je humor en je geest en je geloof en je hoop en je liefde en je geluk en je rook en je blommen en je jeugd en je pit en je ziel en je lust en je leven en je

'k Schei der uit!

Nou maar schudden, man, en dan kan je 't wel laten drukken en parfumeeren — na gebruik.

W. R.

Soc. Dem. Studentenclub.

Openbare Vergadering 9 Maart.

Dr. J. van Leeuwen over: Klassenstrijd.

Spreker begint met op te merken, dat de leer van den klassenstrijd geen dogma is, doch een wet, die een historisch proces formuleert, een toepassing van den ontwikkelingsleer van Darwin op de maatschappij. Marx heeft in „Das Kapital” materiaal verzameld om de wet te verklaren en te bewijzen. Spr. behandelt alleen de historische konklusies, zal met het oog op den tijd niet ingaan op de economische kwesties, welke bewijsmateriaal leveren.

Marx zet uiteen, hoe alle inkomsten komen uit kapitaal, grond en arbeid. De eigenaars dezer productiefactoren vormen de drie klassen van de op het kapitalisme berustende maatschappij. De grenzen zijn niet scherp aan te geven, daar allerlei tusschenvormen voorkomen.

De klassenverschillen en worstelingen, in 't kort de klassenstrijd, berusten hierop, dat het totaal voortgebrachte niet wordt verdeeld volgens een vast plan. Iedere klasse krijgt haar deel door politieke en economische worsteling. Een klasse kan alleen haar inkomen vermeerderen door verovering op andere.

De tendenz van het kapitalisme drijft naar een eindworsteling van twee klassen, de eene voor het behoud der kapitalistische productiewijze, de andere voor de vernietiging daarvan. Aan den eenen kant zien we een steeds kleiner wordend aantal beheerschers van het kapitaal, aan den anderen een uitbreiding van het proletariaat, dat relatief steeds armer wordt. Als een voorbeeld ter toelichting behandelt spreker de klassenworstelingen in Frankrijk in 1848, omdat Marx zelf daar zijn theorie aan de praktijk getoetst heeft. Hij gaat na hoe het hoofdpunt van den toen gevoerden strijd is geweest de worsteling tusschen geldkapitaal en industrieel kapitaal. Het eerste had onder de Julimonarchie de overmacht gehad en door maatregelen ten zijnen nutte den handel en de industrie geschaad.

De Februarievolutie is de strijd van het industrieële kapitaal, gesteund door de kleine bourgeoisie en de boeren tegen den geldadel. In Parijs, het eenige industrieel centrum, had zich, doordat de industrie zich niet kon ontwikkelen een echt „lompen”proletariaat opgehoopt. Dit voelde den druk van het kapitalisme en stelde eigen eischen o. a. de uitroeping van een democratische regeeringsvorm, de republiek. Toen nu het Voorloopig Bewind, buiten de arbeidersafgevaardigden om, de monarchie wilde uitroepen, hielden de arbeiders hunne eischen staande en kwamen voor het eerst in conflict met de burgerpartijen, welke, mede door het toedoen van het proletariaat, den geldadel hadden overwonnen.

We hebben hier het eerste stuk strijd tusschen arbeid en kapitaal.

Het was Marx, die het eerst zag, dat het doel van dien strijd moest zijn omverwerping van de bourgeoisie en het brengen van de productiemiddelen in handen der gemeenschap.

Aan het debat werd deelgenomen door den heer Wijnkoop en Prof. Van Blom.

Deze merkte allereerst op, dat er wel tegenstrijdige belangen in één klasse kunnen voorkomen bijvoorbeeld de concurrentie tusschen de Duitsche agrariërs en de grondrente drukkende Amerikaansche landbouwproducenten.

Verder was spr. van meening, dat de klassenstrijd getemperd wordt door den middenstand, welke een stootkussen vormt.

Spr. noemde het verbreiden van de theorie van den klassenstrijd een gevaar voor den vooruitgang, waar deze door samenwerking van kapitaal en arbeid dikwijls geholpen kan worden. Voorbeeld: de vrijhandelskwestie.

In zijn repliek wees inleider erop, dat de concurrentie tusschen Amerika en Duitschland een gevolg was van het nog nationaal zijn der industrie. Deze wordt opgeheven door in de maatschappij liggende tendenz voor internationalisatie.

Wat betreft de temperingskwestie, merkt spr. op dat de middenstand is te verdeelen in een te verwaarloozen deel klein-kapitalisten en een groote groep van menschen, die eigenlijk als niet-bezitters proletariërs zijn, bijv. zetbazen in depôts van groote winkels.

Nadat in dupliek beide standpunten nog eens toegelicht waren, sloot de voorzitter de vergadering met een woord van dank aan inleider en debaters en sprak de hoop uit,

dat Prof. Van Blom nog dikwijls van de gelegenheid tot debat zou willen gebruik maken, want alleen indien ze tegen een stevige bestrijding kunnen, hebben onze ideeën waarde.

HET BESTUUR.

Noot van de Redactie.

De Redactie betreurt het zeer niet zelf in de gelegenheid geweest te zijn, deze vergadering te bezoeken. Te meer, daar uit een haar toegezonden schrijven, dat wegens te groote uitvoerigheid en herhalingen van veel dat reeds eerder in ons weekblad een plaats vond, niet kon worden opgenomen, ten duidelijkste blijkt dat over deze vergadering meer te zeggen viel dan uit het Bestuursverslag is op te maken. Het punt waarover onze inzender viel nl. het verloop van het debat van den Heer Wijnkoop (in dit verslag niet voorkomende) had de Redactie graag eens aan de door de S. D. S. C. zoo hooggeroemde vrije critiek onderworpen.

Laatste Voordracht van Ds. Obbink.

Donderdag 3 Maart j.l. had de laatste voordracht van Ds. Obbink over de ontwikkeling van het dogma in de Christelijke Kerk plaats. Na het beantwoorden van enkele vragen ging spr. tot het eigenlijke onderwerp over.

Met Thomas Aquinas was de Roomsche dogmatiek ten einde gekomen. Een eigenaardige reactie vormde de mystiek. (Tanler, Eckart, Th. a Kempis, Böhme). De ontwikkelingsgang was echter zoo geweldig en scherp, dat er een andere groote reactie komen moest: de Reformatie.

We zullen eerst het behandelde kort samenvatten.

1. De Paus wordt van bestuurder der kerk autokraat, daarna plaatsbekleeder van Christus. Eindelijk de „leer van de twee zwaarden”.

Parallel met die groei krijgen we het verbod van bijbel-lezen door leeken, en het coelibaat.

2. Beelden. Deze waren eerst de boeken der leeken, werden later een voorwerp van vereering.

3. Biecht. Hier zijn 3 stadiën: de biecht is deprecatoor; de biecht geeft absolutie; de priester vergeeft zelf.

4. Aflaat. Dit is van meet af aan een handel in heiligen-deugden.

5. Heiligen. Deze waren in 't begin een compensatie voor het polytheïsme, in de 2e phase werden het voorbeelden; ten laatste werden het goden tot wien men bidt.

6. Scholastiek. Van het onderzoek van de heilswaarheid, werd de scholastiek de heilswaarheid zelf.

7. Een ziekelijk mysticisme.

Langzamerhand waren de begrippen vervlakt. De reactie nu was driedelig:

1. Door de Concilies te Pisa, Constanz en Bazel. Ze werden samengeroepen buiten den Paus om. Men dacht, dat de fout in de organisatie zat. Men bereikte niet veel, want de fout zat veel dieper.

2. Door de Renaissance. Drie namen komen hier naar voren: Dante, Petrarca en Boccaccio. Als reactie tegen koud kerkisme was de Renaissance goed, maar ze werd te uiterlijk opgevat. De Renaissance was in den grond ongodsdienstig.

3. Door de vóór-reformatoren.

Dit zijn zij, die gedachten openbaarden, te ruim voor de Roomsche Kerk. Te noemen zijn: Pothof, van Wezel, Wessel Gansfort en Savonarola. Meer op den voorgrond komen Wycliff en Joh. Huss.

Bij Wycliff zijn 3 perioden te onderscheiden.

1. W. als patriot. Hij verdedigt den Koning van Engeland tegen den Paus.

2. Als kerkelijk antagonist. Volgens de Roomsche kerk heeft de Paus de heerschappij. Neen, zeide Wycliff, hij heeft „ministerium”, hij dient. Dus is hij afzetbaar.

3. Als Augustiniaan heeft Wycliff de theologie van Augustinus in haar recht hersteld.

Johannes Huss heeft geen nieuwe denkbeelden gegeven, maar heeft de oude gepopulariseerd.

Gaan we na de verhouding van de Roomsche, Luthersche en Gereformeerde kerk, dan zien we, dat de Roomsche

kerk ziet, de Luthersche gelooft en de Gereformeerde begrijpt.

De Roomsche kerk ziet, ze beeldt alles af. Alles wordt schoon gemaakt voor het oog, (kerk, dienst, enz.) In verband daarmee verkiezen spontane naturen, menschen uit het zuiden, het Roomsche-Katholicisme.

De Luthersche kerk gelooft. Hier staat het gemoed op den voorgrond, het vertrouwend zich overgeven. Vandaar ook de vele Lutherschen onder de gemoedelijke Duitschers.

De Gereformeerde begrijpt. Alles wordt logisch uit elkaar gezet. Men treft dit overwegend aan bij de Germaansche volken langs de zee-kust. Het is stoer en strak, hard en scherp belijnd is.

Via de vóór-reformatoren is de Reformatie voorbereid. Er is hier een voortgang van het patriotisme, dus van het uitwendig maatschappelijke, tot het kerkelijk antagonisme, tot het hart, de Augustiniaansche theologie. Het gaat van buiten af naar binnen toe.

Luther komt dadelijk in 't hart van de kwestie. Het 1e karakteristieke punt is: het geloof is niet een verstandelijk voor-waar-houden, maar de in den mensch wonende gerechtigheid Gods.

Zoo werd de tegenstelling tusschen wet en evangelie opgeheven.

Verdere hoofdgedachten van Luther zijn: De mensch is onmachtig tot eenig goed en hangt alleen af van de genade Gods. De gerechtigheid van den mensch bepaalt zijn goede werken, en niet omgekeerd.

In al deze dingen staat hij lijnrecht tegenover de Roomsche kerk.

De groote waarde van Luthers optreden ligt hierin, dat hij het zwaartepunt weer verlegd heeft van het hoofd naar het hart.

H. S.

Samenlevingsleer.

6e Voordracht.

DE ARBEIDSKRACHT. (Vervolg.)

Zooals in de laatste voordracht is aangetoond, hoe de waar ontstond en verging, zoo moet nu worden onderzocht hoe de maatschappelijke arbeidskracht ontstaat en over-gaat.

Het geheel van de in het verbruiksproces gereproduceerde arbeidskracht vertegenwoordigt een potentialiteit, een verborgen maatschappelijke macht, waarvan de openbaring ons nu interesseert.

Men moet deze „Gallerte”⁸⁾ van arbeidskracht, deze mulaprakriti der Rechtsstaat, deze embryonale grondstof der economische structuren wél onderscheiden van het „maatschappelijk bewustzijn” het „einde” van de natuurstaat, dat, uit maatschappelijke doelstellingen bestaande, overgaat in arbeid en als zoodanig eenige verwantschap vertoont met de arbeidskracht. Deze is evenwel niet de oorsprong der arbeid, zooals de doelstelling, maar deze zelf. De oorsprong leeft in de arbeider als „het weten van zijn werk”, als zijn maatschappelijke waardigheid, die zijn blijvend karakter vormt, als welks functioneële belichaming de arbeidskracht rhytmisch pulseert, in een rhytme dat tegengesteld is aan het reproductierhytme der goederenwereld, die afvalt naar mate de arbeidskracht zich herstelt uit de „vermoeidheid” en die zwelt als de arbeidskracht afneemt.

Was aber von vorn herein den schlechtesten Baumeister von der besten Biene auszeichnet, ist, dass er die Zelle in seinem Kopf gebaut hat, bevor er die in Wachs baut. Am Ende des Arbeitsprocess kommt ein Resultat heraus dass beim Beginn derselben schon in der Vorstellung des Arbeiters, also schon ideell vorhanden war. Nicht dass er nur eine Formveränderung des Natürlichen bewirkt, er verwirklicht im Natürlichen zugleich seinen Zweck, den er weiss, der die Art und Weise seines Tuns als Gesetz bestimmt und dem er seinen Willen unterordnen mufs. Und diese Unterordnung ist kein vereinzelter Akt. Ausser der Anstrengung der Organe, die arbeiten, ist der

⁸⁾ De „Gallerte” der Warenwereld (Marx) als de gestolde arbeid is analoog aan de Gallerte der arbeidskracht als resultaat of ultimatium (Swedenborg) der consumptie.

zweckgemässe Wille, der sich als Aufwerksamkeit äussert, für die ganze Dauer der Arbeit erheischt und um so mehr, je weniger sie durch den eignen Inhalt und die Art und Weise ihrer Ausführung den Arbeiter mit sich fortreisst, je weniger er die daher als *Spiel* seiner eignen Körperlichen und geistigen Kräfte geniesst". (Marx. Das Kapital I² 164).

Reeds is het arbeidsdoel, de „Vorstellung der Arbeiter“, het „ideëele voorbestaan“ der arbeidsproducten als het „maatschappelijk bewustzijn“ besproken aan het einde der 4e voordracht, als de „algemeene wil“ die zijn persoonlijk willen „bepaalt“, de voorwaarde voor zijn persoonlijk „maatschappelijk zijn“, zonder welke hij niet deze waardigheid als zood'n politicon deelachtig wordt. Deze „maatschappelijke doelvoorstelling“ is de sacramenteele macht die de „mensch zonder meer“ wijdt tot een politiek wezen, tot oorsprong, drager en bedoeling van de Staat, want, het blijkt nu weer bij de behandeling van het reproductierhythme van het arbeidsproces, dit „maatschappelijke bewustzijn“ en zijn doelvoorstellingen is de verborgen ondergrond, de diepe begeleiding van de geheele Rechtstaat en zijn 9 kategoriën, die de instrumentaliteit zijn, de daadwerkelijkheid, functionaliteit van de Natuurstaat der menschheid, tot welk zij zich verhoudt als het astrale lichaam tot het etherische (zie 3e voordracht). Het geheel der maatschappelijke arbeidsdoelen is m. a. w. het wezen der Rechtstaat, dat „verschijnt“ als warenwereld, en dat de „grond“ is van het „bestaan“ der arbeidskracht.

Omgekeerd is de arbeidskracht het „soma“,⁹⁾ en zijn stofwisseling de lichamelijke van het maatschappelijk bewustzijn, waardòòr dit zich organiseert. De leer der arbeidskracht der maatschappelijke stofwisseling. (Marx I.c. I² 85 enz.) is de leer van de zelf-organisatie van het maatschappelijk bewustzijn, dat zich in dit stelsel van reproductieve bewegingen de organen van zijn werkzaamheid schept. Le fonction crée l'organe, zooals de handeling „Karma“ schept¹⁰⁾ en zooals uit de „naturwüchsige Teilung der Arbeit“ de „gesellschaftliche“ ontstaat door middel van „maatschappelijke instellingen“, want de Marxistische rechtswetenschap valt samen met „Wirtschaftspolitik“.

Voorloopig is evenwel de gereproduceerde arbeidskracht nog onverdeeld te denken, dus ongeorganiseerd als een „organisme zonder organen“, wat mulaprakriti is in de kosmos, als zuivere plastische aanleg, die zich nu differentieeren gaat onder de innerlijke drang der veelvoudige maatschappelijke behoefte, die — tot gebruiksgoederen genaturaliseerd — de bestaansvoorwaarde van de arbeidskracht zijn en haar bedoeling.

Wij moeten in de arbeidskracht dus tweeërlei onderscheiden, een natuurlijk stoffelijk bestaan, afhankelijkheid van fysiologische processen en een boven-natuurlijk psychisch bestaan, afhankelijk van de waardeering der arbeid, van de mate waarmee de arbeider zijn persoonlijke doelwereld voelt als een met de maatschappelijke doelwereld, die de „ziel“ of het „wezen“ is der Rechtsstaat (zie boven), en die de technische term „Arbeitsfreude“ heeft gekregen, de vreugde n.l. aan het „spel van zijn eigen lichamelijke en geestelijke krachten“ (Marx. zie boven). De „vrijheid“, die het socialisme zoekt, is o.a. deze harmonie tusschen het algemeene arbeidsdoel en het persoonlijke, de logische en daarmee psychologische voorwaarde van de arbeidsvreugde die de graadmeter is van de gezondheid der economische samenleving. Deze „wijding der arbeid“ is evenwel nog niet het geëstelijke doel van het socialisme, — want dat is de wijding van de „vrije tijd“ der consumptie — maar zij is de eerste voorwaarde daarvan, de rots, waarop de kerk der toekomst gebouwd zal worden (Lassalle).

In deze categorie der reproductie der arbeidskracht hebben wij dus drie aanzichten leeren ontscheiden: het reproductie-rhythme der goederenwereld, het reproductie-rhythme der arbeidskracht en de arbeidsvreugde als de harmonie der beide momenten in de Gesamtarbeiter zelf.

⁹⁾ Ideoplasma, somatisch plasma en neuroplasma vormen het drievoudige totaalproces van het „leven“.

¹⁰⁾ Karma, the power who controls the universe prompting it to activity. H. P. Blavatsky, Isis unveiled I, 346.

(Wordt vervolgd).

Bibliotheek „Societeit Phoenix“.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. NEDERLANDSCH.

Samuel Goudsmit, Van Zwart en Blonden. — Dr. M. H. J. Schoenmaekers, Levenswil.

II. FRANSCH.

R. de la Bretonne, Aventures Galantes de quelques Jolie Femmes du XVIIe Siècle. — Gaston Sévrette, Les Animaux de Cirque de Course et de Combat.

IV. DUTSCH.

Johannes van Jensen, Himmerlandsgeschichte.

VII. LAND- EN VOLKENKUNDE.

Sven Hedin, Franschimalaja 2dln.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Paola Lombroso, De Vrouw. — Jhr. Mr. A. F. de Savornin Lohman, Onze Constitutie. — Léon Bourgeois, Pour la Société des Nations.

XI. PHYSIOLOGIE.

Dr. C. Thezing, Biologische Streifzüge.

XII. WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

Dr. P. H. Ritter, Ethische Fragmenten. — Dr. P. H. Ritter, Paedagogische Fragmenten.

BROCHURES.

Mr. F. Ehrens, Het Roomsche Katholicisme. — L. Simons, Over Boeken, Schrijvers, Lezers, (Lezing).

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van Z. E. den Minister van Binnenlandsche Zaken d.d. 14 Maart 1910 is:

1e. met ingang van 1 April 1910 aan A. de Graaff op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de analytische scheikunde aan de T. H. te Delft;

2e. voor het tijdvak van 1 April tot en met 31 Augustus 1910 benoemd tot assistent voor de analytische scheikunde aan de T. H. te Delft H. Couvert, scheikundig ingenieur te Leeuwarden.

—o—

Bij beschikking van Z. E. den Minister van Binnenlandsche Zaken is:

1e. met ingang van 16 Maart 1910 benoemd tot amanuensis bij de microchemie en metallografie aan de T. H. te Delft, J. W. Reitsma, thans bediende bij de microchemie aan genoemde Hoogeschool;

2e. voor het tijdvak van 16 Maart tot en met 31 December 1910 benoemd tot bediende bij de microchemie aan de T. H. te Delft J. H. Böhmer, aldaar.

—o—

Bij beschikking van Z. E. den Minister van Binnenlandsche Zaken d.d. 11 Maart 1910 is:

1e. met ingang van 11 Maart 1910 benoemd tot bediende bij de microscopische anatomie aan de T. H. te Delft D. Brandwijk, thans bediende bij het scheikundig laboratorium dier Hoogeschool;

2e. voor het tijdvak van heden tot en met 31 December 1910 benoemd tot bediende bij het scheikundig laboratorium L. van Haaster, aldaar.

Studiebelangen.

CENTRALE COMMISSIE.

Afgetreden: als Secretaris de Heer A. van den Honert. Benoemd: tot Secretaris de Heer P. J. Willekes Macdonald, van Leeuwenhoeksingel 33.

Men wordt verzocht zich dus in het vervolg, liefst schriftelijk te wenden tot den nieuwen Secretaris, den Heer P. J. Willekes Macdonald.

Ontvangen Boeken:

OCTROOI-RECHT. Maatschappij Twente tot exploitatie van Octrooien. Hengelo.

WISKUNDIG TIJDSCHRIFT, 6e Jaargang, No. 1.
P. Visser Azn., 1910, Haarlem.

CORRESPONDENTIE.

Aan „VIKING”. — Wij achten uw gedicht ongeschikt voor opname.

Aan F. J. — Hoewel betreurende dat over deze kwestie in ons blad niet geschreven wordt, achten wij uw ingezonden stuk voor opname niet geschikt wegens den vorm en het hieruit weer voortvloeiende debat dat hoogstwaarschijnlijk in veel geschrijf over bijzaken zou ontstaarden.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

ODIN.

De Delftsche Studenten-Scherm- en Gymnastiekvereniging „Odin” nam deel aan de Interacademiale wedstrijden te Leiden, gehouden op Woensdag 16 Maart in de Stads Geheerzaal aldaar.

De Secretaris,
V. D. VEEN.

ADVERTENTIEN.

:: SCHRIJFWERK. ::

Oppassend huisvader, ziekelijk, verzoekt beleefd SCHRIJFWERK. Net en accuraat. Aanbeveling van H. H. Studenten voorhanden.

Aanbevelend, A. A. HUIBERTS, Gasthuislaan 95a.

Ter overname aangeboden wegens vertrek:
een prachtige Tuinkamer en een groote frissche Slaapkamer.

voor zeer billijken prijs. Te bevragen Oude Delft 55.

EET- en KOFFIETAFEL.

KAMER DISPONIBEL voor een groote KOFFIETAFEL en een EETTAfel.

Adres OUDE DELFT 15.

Te KOOP AANGEBODEN: SNELLE

:-: MOTORBOOT, :-:

16 P.K. clutch voor 3 bewegingen, 25 voet lang, 4 voet 6 inches breed, 20 inches diepgang.

Brieven onder nummer 5342, Bureau van dit Blad.

== TEEKENEN! ==

Een Werktuigkundig Teekenaar, met praktijk, zéér veel voor H.H. Studenten werkende, beveelt zich beleefd aan voor het verrichten van TEEKENWERK.

CONDITIES f 0,50 per uur.

Aanbevelend, G. J. VAN DER SPEK,
16 Coenderstraat, Delft.

AGENDA.

DEN HAAG.

Vrijdag 18 Maart. Schouwburg. Ned. Tooneel: „Een paladijn”; 8 uur.

Gebouw v. K. en W. Feestvoorstelling ter herdenking van de 30-jarige tooneelloopbaan van Alexander Saalborn; 8 uur.

Zaterdag 19 Maart. Schouwburg. Fransche Opera: „Paul et Virginie”; 8 uur.

Geb. v. K. en W. 2e Volksconcert door het Residentie-orkest, onder leiding van mr. J. A. H. baron van Zuylen van Nijveelt; 8 uur.

Zondag 20 Maart. Diligentia: Concert van mevr. Marchant-Rambonnet (zang) en Willem Andriessen (piano); 2½ u.

Gebouw v. K. en W. Wiener Operette: „Der Graf von Luxemburg”; 8 uur.

Dinsdag 22 Maart. Grootte Kerk. Kon. Zangver. „Excelsior”, (dir. Johan Schoonderbeek); „Die Johannes-Passion” van Bach; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 18 Maart. Grootte Schouwburg. Rotterd. Tooneelgezelschap: „De rechte lijn”; 8 uur.

Zuiderkerk: Uitvoering door Toonkunst van de „Matthäus-Passion”; 7½ uur.

Tivoli-Schouwburg. Gezelschap Van Lier: „Mijn papa, 't Kamerlid”; 8 uur.

Zaterdag 19 Maart. Grootte Schouwburg. Wiener Operette: „Der Graf von Luxemburg”; 8 uur.

Zondag 20 Maart. Grootte Schouwburg. Rott. Tooneelgez.: „Oud-Heidelberg”; 8 uur.

Bij een Familie (Ingenieur) bestaat gelegenheid voor **PENSION met huiselijk verkeer** voor DAMESSTUDENTE.

Brieven onder No. 5343, Bureau van dit Blad.

KOFFIE-EXTRACT,

van de firma KORTHALS & Co, Amsterdam.

In halve en kwart flesschen verkrijgbaar bij de

FIRMA FANGMAN,

Hoek PEPPERSTRAAT en OUDE DELFT.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

SPORTBLADEN.

DE COURANT (alleen Maandagochtendnummer)	5 cent.
HET MAANDAGOCHTEND BLAD, (Sportnieuws)	5 "
SPORTKRONIEK.	10 "
SPORTBLAD	10 "
REVUE DER SPORTEN	15 "
DE SPORT	10 "

Voorhanden in de Technische Boekhandel en Drukkerij, J. WALTMAN Jr.